

AIN KARIM

ZPRAVODAJ FARNOSTI OSTRAVA-ZÁBŘEH

DUBEN 2014

ROČNÍK XI.

ČÍSLO 133

SLOVO OTCE VÁCLAVA

Milí čtenáři našeho farního časopisu!

Dostáváte do rukou dubnové číslo, které vychází o páté neděli postní. Je to zvláštní čas – za týden prožijeme Květnou neděli a vstoupíme do Svatého týdne vrcholícího Velikonočním Třídením, naplní se naše očekávání, naplní se prožívání postní doby. Možná už tak trochu rekapitulujeme, jak jsme ji prožili, na druhé straně si ale uvědomujeme, že přece jen ještě není její konec, pořád jsme uprostřed ní.

Trochu to i odráží obraz našeho života, který prožíváme v jeho každodennosti: ledaco máme za sebou, ještě dost před sebou. Něco můžeme hodnotit, zároveň jsme v nejistotě věcí budoucích. Člověk totiž v sobě má přirozenou tendenci vztahovat se, zaměřovat buď do minulosti nebo do budoucnosti. Jistě je důležité čerpat z našich minulých zkušeností, vnímat, jak nás Bůh po celý náš život vede, je i potřeba se v rámci svých možností dívat dopředu na to, co nás čeká,

abychom pak nebyli zaskočeni událostmi, které se daly předvídat.

Ježíš nás ale zároveň učí vidět své působení teď v tomto okamžiku. Spása – záchrana člověka se děje nyní a viděli jsme to na příbězích z Janova evangelia, které jsme četli o postních nedělích: ať už je to samařská žena, uzdravení slepého, nebo tuto neděli vzkříšení Lazara. To vše je nabídkou Boží milosti pro konkrétního člověka v konkrétní čas. Ježíš říká: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Čiňte pokání a věřte evangelium.“ (Mk 1,15). Ta slova jsme slyšeli o Popelčnické středě při udělování popelce. Jak hluboce v nich zaznívá naléhavost, jak hodně v nich slyšíme ono „teď“.

Zamysleme se tedy nad tím, jak prožíváme skutečnost našeho vykoupení Kristovým křížem a vzkříšením dnes, ne včera, ne zítra, ne jak ho budeme prožívat o Velkém Pátku nebo o Vigílii Zmrtvýchvstání. Dnes je ta doba příhodná, dnes je ten den spásy.

o. Václav

SVĚTEC

m ě s í c e

svatý

Martin I., papež

* 13. duben *

Narodil se v Todi, asi 150 km severně od Říma. Stal se jáhnem a v Cařihradě zastával úřad apokrisiáře (církvní vyslanec). Vynikal ctností a vzděláním. Byl vysvěcen na kněze a dostal se mezi římské kleriky. V té době vydal císař Konstans II. dekret, kterým zakazoval hlásat o Kristu, že má vůli

Božskou i lidskou. Ti, kteří tento blud hlásali, byli nazýváni monotheleti.

V červenci roku 649 byl Martin zvolen papežem, ale bez císařského potvrzení. Krátce po nástupu svolal Martin I. do Lateránu synodu, na níž byly odsouzeny bludy monotheletismu. Proti monotheletům bylo usneseno 20 kánonů, které dal Martin I. přeložit do řečtiny a poslal je císaři i všem biskupům. Císař byl důvodem synody popuzen a poslal exarchu Olympia, aby proti Martinovi I. zakročil. Ten ho chtěl nechat probodnout, ale najatý vrah v posledním okamžiku oslepl a nemohl zločin dokončit. Olympiův nástupce Teodor Kallipas přišel v červnu 653 do Říma, poručil svému vojsku obstoupit lateránský palác a odevzdal duchovenstvu císařský rozkaz, kterým císař prohlašuje papeže za sesazeného. Duchovenstvo odpovědělo klatbou. Vojáci však násilím odvěklí nemocného papeže do císařského paláce. Cesta do Cařihradu prý trvala čtvrt roku. Do Cařihradu byl Martin I. dopraven 17. září, nemocný. Asi čtvrt roku čekal na soud ve vězení, týrán hladu. Byl nařčen z velezrady a byl odsouzen k rozsekání kus po kuse. Prozatím byl dán do žaláře, aby si užil kruté lednové zimy. V té době umíral patriarcha Pavel. Císař ho navštívil a byl jím přemluven, aby papeže dále netýral. Rozsudek smrti císař změnil na vyhnanství. Martin I. byl poslán do Chersonu na Krymu. Tam snášel pokorování, opuštěnost a útrapy. Zemřel asi 1. září roku 655. Byl pohřben v kostele Panny Marie před branami Chersonu. Brzy začal být uctíván jako mučedník pro příkoří a utrpení, které zakusil.

13. duben - nezávazná památka.

MS

OHLEDNUTÍ

Modlitby matek

diecézní setkání

8. březen, svátek MDŽ... Kostel k prasknutí nacpaný maminkami – od nejmladších s miminkou na rukou až po nejstarší šedovlasé matky rodu. A abych nezapomněla, vzadu jak růže mezi trním vyšňořený a usměvavý pan Staňa :-). U nás to byla první akce toho druhu, diecézní setkání hnutí Modliteb matek.

O. biskup František V. Lobkowicz sloužil mši sv. a s velkou empatií promlouval k maminkám, vyzýval k vytrvalé modlitbě za děti a zdůraznil, že za každým světce jsou v pozadí nějaké modlíčky se ruce maminky nebo babičky. Když se loučil, zastavil se u vzpomínky na svoji vlastní maminku, která se sice vdala do zámku, ale velmi dobře znala naše obvyklé role kuchařky, uklízečky, pradleny, švadleny atd. Na otázku J. Bohdalové: „Co všechno máte?“ prý odpověděla: „Pět dětí!“ Její největší bohatství. Nakonec

nám o. biskup zazpíval takovým překvapivě příjemným jemným hlasem něžnou písničku o Marii, královně se džbánem na hlavě. Tím to u mě vyhrál :-).

Po mši sv. některé statečné maminky svědčily o síle, milosti a Boží blízkosti, kterou zažívají právě díky pravidelnému setkávání při modlitbě za děti (a nejen za ně) a pak už jsme mohly prožívat přímo vzorové modlitební setkání před vystavenou Nejsvětější svátostí v režii Ducha svatého a koordinátorek Katky (diecézní), Markéty (národní) a Růženky (bývalé národní). Opravdu nádhernými písničkami citlivě přispívaly ke chvále a slávě Boží muzikantky a zpěvačky, slečny a maminky z Českého Těšína.

No a každé setkání žen musí končit vzájemným sdílením, popovídáním si a přehlídkou a konzumací vlastních skvostných výrobků – ještě druhý den mě bolelo břicho, ale to prostě nešlo odolat!

Bylo to moc povzbudivé, fajn a Bohu díky za to.

Teta Fany

Krása a síla svátostí

Zažila jsem velkou radost. Mohla jsem posloužit Kristu v osobě staré paní, kterou jsem vezla na vozíčku na svátost *pomazání nemocných*. Průvod asi osmi vozíčkářů už čekal na své dobrovolníky před domovem Zlaté slunce. „Tak to jsou ti milovaní maličci Boží,“ pomyslela jsem si při pohledu na vetché stařenky. Můj upřímný obdiv patří všem, kteří bez řečí a slávy tuto službu lásky vykonávají se samozřejmostí, věrně a potichu: paní Vašicové, Čermákové, Soně, od které bych se chtěla naučit dovednosti vesele se staroušky rozprávět, našim dvěma Staňům – klukům sedmdesátníkům, kteří s vozíky maštrovali závodním tempem kilometr vpředu...

Nejprve jsme vytvořili netradiční vozíkovou frontu před zpovědnicí, kde s andělským úsměvem zprostředkoval Boží milosrdenství o. Vítězslav a s fortem sobě vlastním bravurně kormidloval kolečkovými křesly do maličké zpovědnice. Škoda, že nějaký fotograf nezachytil tváře „před“ a „po“. Zvlášť ta moje babička Irma prošla úchvatnou proměnou – všechny televizní proměny žen v rukou odborníků se můžou jít zahrabat! Ta rozsvícená, oživlá a nepochopitelně zkrásnělá tvář vypovídala jednoznačně o zázraku milosti svátosti smíření. Vezla jsem ji kostelem dopředu a ona nadšeně vykřikovala: „To je taková krása! To je nádhera!“ Předtím nepromluvila ani slovo.

Při mši svaté s vědomím plného kostela starých a nemocných lidí o. Jakub vyšvihl kázání přesně na míru. Odpíchl se od prosby „Buď vůle tvá“ z Otčenáše, pokračoval krásným žalmem 33 „Pán mě vysvobodil ze všech mých obav“ a za-

končil příběhem o vzácné perle, která v lastuře vznikala pomaličku bolestí a utrpením.

Zrovna při proměňování se ta moje babička začala jaksi na vozíku vrtět a do ticha pronesla úplně nahlas: „Já už to nemůžu vydržet!“ „Och, co teď?“ ztuhla jsem. Asi je jí mše sv. dlouhá, už to není schopná vnímat... „Mně se chce čurat!“ ještě důrazněji zahlásila stařenka. Orosila jsem se. „Já mám strach, že se tu počůrá!“ do třetice jasným hlasem oznámila na celý kostel má nahluchlá svěťenkyně. (Doufám, že nikoho nepohorším přesnou citací, jsem si jista, že Pán Ježíš byl v té chvíli blizoučko své milované a jistě se nepohoršil!) To už jsem vystřelila k hlavní sestře a ta vzala situaci do svých zkušených rukou. Ulevilo se stařence, mně a určitě i o. Jakubovi :-). Vskutku půvabná, nezapomenutelná chvíle.

Vlastní svátost *pomazání nemocných* proběhla důstojně. Líbil se mi rozdílný přístup našich kněží. O. Jakubovi to s vervou mládí pěkně odsýpalo, razantně a s neochvějnou vírou v sílu svátosti pronášel příslušnou formuli. O. Vítězslav zas s velikou něhou, úctou a láskou přistupoval ke každému člověku osobně, nezapomněl se na nikoho usmát, stisknout ruku a pohledět do očí. Bylo znát, že z pozice „starého, unaveného a nemocného faráře“ (to tvrdí asi od svých 35 let!) už něco z pastorače ví o bolesti a těžkostech stáří. Za oba kněze jsem v tu chvíli Bohu vděčně děkovala. A také za dar, krásu a sílu svátostí, ten den hned čtyř – svátosti smíření, eucharistie a pomazání nemocných skrze svátost kněžství.

Teta Fany

DO AKCE!!!

Rozkaz zněl jasně. Sraz 8. března 2014 v 8. 30 hodin, mše svatá, kostel Svatého Ducha. Četa „mikrostrantů“ byla nastoupena včas. Po skončení mše svaté velitel akce, kapitán Řehulka, dal podnět čete nasednout do přistavených aut. Byla to přísně tajná akce. Jednotka nevěděla, kam jedou a co je čeká. Nikdo nic netušil, ani doprovodná jednotka složená z řad dobrovolných „starších“.

Vyjelo se. Během cesty se neudálo nic zvláštního. Jen taková maličkost – ztratilo se jedno auto. Ale po vzájemné domluvě dostupnými komunikačními prostředky se všichni opět shledali.

Cíl 1: Zálužné

Zvláštní jednotka vyskakuje z aut, posilňuje se na cestu přidělenými balíčky z „kasáren“ a na rozkaz velitele si na sebe bere svou bagáž a vyráží na cestu do cca 1,2 km vzdáleného cíle².

Cíl 2: bývalý břidlicový důl

Cíl odhalen. Četa rozdělena do skupin a přidělena osobní čísla (to jen kdyby náhodou). Podmínky byly krizové. Lezlo se po kolenou, brodilo se ve studené vodě, naráželo se přilbami do stropů, i ruce

byly odřené. Zvláštní jednotku čekala bojovka. Ale místní obyvatelé bývalého dolu se nenechali vyvést z míry. Klidně si dál viseli za nohy u stropu a nic je nevyrušilo. V pravé poledne, podle prastarého zvyku, velitel pronesl slavnou modlitbu a za úplné tmy četa poslouchala naprosté ticho. Poté, co jednotka „vyfárala“ na povrch zemský, se dala zpět na pochod k autům.

Dle časových údajů bylo kapitánem Řehulkou rozhodnuto zajet na známé místo ve Spálově, k Panně Marii ve skále. Proběhlo nezbytné focení čety i s doprovodnou jednotkou a pak už bylo přiděleno osobní volno.

Zvítězil fotbal. Zápas byl nesmírně rovnaný a napínavý. Skončil nerozhodně 1:1, proto bude čekat jednotku odvetný zápas.

Zazněl rozkaz nastoupit do aut a odjezd zpět na základnu. Příjezd v 16.00 hodin dne 8. března 2014.

Akce skončena.

BK

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

Příprava na 1. svaté přijímání

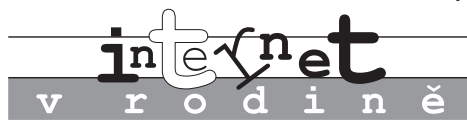
V naší farnosti každoročně od ledna do června probíhá příprava na 1. sv. přijímání. V nábožku s dětmi probíráme a vysvětlujeme výchovu svědomí podle Desatera, hodně času věnuji svátosti smíření a průběhu mše svaté obzvlášť se zaměřením na přijetí eucharistie – živého milujícího Spasitele do svého srdce. Ve specifické přípravě mimo hodiny náboženství děti zhruba ve třinácti setkáních zážitkovou formou a modlitbou připravují svá srdce na setkání s Pánem v těchto dvou svátostech. Velkou radost mám z toho, že některá setkání jsou i pro rodiče (např. o sv. smíření, o modlitbě, o eucharistii) a rodiče tak mohou jít stejnou cestou se stejnou intenzitou jako jejich děti. Z každého setkání přinesou děti domů dopis rodičům, kde se probíráné téma vysvětluje hlouběji a vždy je tam návrh nějaké společné činnosti. Většinou to všichni plní velice snaživě a s užitkem. Někteří ve své víře okřívají, zvlášť si vážím nevěřících partnerů, kteří z lásky k dětem poctivě přípravu absolvují s nimi – jak jen to zvládnou. Za ně se obzvlášť modlím, aby zakusili milost Boží, Jeho živý dotek.

Fotky dětí se jmény vystavujeme v obou kostelích s prosbou o modlitbu. Letos jsme dokonce rozdali podepsané fotky dětí na zadní straně s modlitbou mezi lidmi, ať má každé dítě a jeho rodina svého vlastního přímluvce.

Tento rok půjde 25. 5. ke sv. přijímání 16 dětí, tři z nich budou nejprve pokřtěné. Jsou to krásné a upřímné duše, těší mě jejich dotazy, které svědčí o oprav-

dovém zájmu, moc nám na nich záleží a prosíme i touto formou o přímluvu před Boží tváří za ně i za jejich mnohdy komplikované rodiny.

Teta Fany

Dnes bych vás chtěla seznámit s projektem „Adoptuj si politika“. Tento projekt byl převzat ze stejnojmenné slovenské kampaně. Projekt byl spuštěn 17. listopadu 2013 a jeho cílem je motivovat lidi k modlitbě za konkrétní politiky, kteří v Poslanecké sněmovně, Senátu, vládě a ve funkci Prezidenta ČR rozhodují o zákonech a o směřování naší země. Kdo se do kampaně zapojí, přijímá závazek denně se za svěřeného politika pět minut modlit. Doporučená doba adopce je půl roku. Po uplynutí šesti měsíců je modlitební závazek možno prodloužit nebo zrušit.

Způsob modlitby není předepsaný. Zapojení lidé se mohou modlit dle vlastního uvážení, ať už převzatými modlitbami nebo vlastními slovy. Lze připojit i půst. V záložce POMOC, na webové stránce <http://www.adoptujsipolitika.cz/> je uvedena univerzální modlitba, kterou můžete při modlitbě použít.

Jestliže se do modliteb zaregistruje více lidí, než je celkový počet politiků, je možné si vybrat i politika, za kterého se už někdo modlí. Do té doby je třeba vybírat z politiků, za které se ještě nikdo nemodlí.

Přehled všech politiků najdete na výše jmenované webové stránce v levém sloupci v záložce Seznam politiků. Když najedete myší na konkrétní jméno, objeví se jeho fotografie. V závorce je informace o počtu lidí, kteří se za něj modlí.

Lydie Štulová

RODIČŮM a dětem

KANDOVANÁ KŮRA A PUBERTA

Miluji pomerančovou kandovanou kůru a tak jsem se rozhodla, že si ji sama udělám. Postupovala jsem následovně: Koupila jsem drahé chemicky neošetřené pomeranče, týden jsem je jedla a kůru pečlivě strádala. Poté jsem vyhledala na internetu recept a podrobně jej prostudovala. Dle návodu jsem kůru tři dny máčela a trpělivě měnila vodu, pak půl hodiny vařila, jemně pokrájela na kostičky, zasypala cukrem, zalila tak akorát vodou a zas půl hodiny vařila. Nakonec jsem měla nechat kůru zaschnout a hotovo.

Jenže hotovo nebylo. Nacucaná kůra na mě vesele oranžově svítla a vůbec se netvářila, že chce zasychat. „Dobře, potvoro, přidáme cukru!“ a přisypala jsem cukr, ať to má tu správnou konzistenci. Nepomohlo. „No tak tě pomalu usuším v troubě!“ vyzrála jsem na to mazaně. Zapnula jsem troubu na minimum a teď už jen hlídat...

Zrovna jsme s manželem pracovali na dalším čísle Ain Karim – no a už asi tušíte katastrofu – ano, po hodině a něco mě vzpamatoval až pěkný smrádek z kuchyně a já s výkřikem: „Do háje! Já na tu pitomou kůru úplně zapomněla!“ jsem se vrhla k troubě a vytáhla žalostný výsledek mé desetidenní akce. Tmavé scvrklinky jen sem tam slabým nádechem oranžově vzdáleně připomínaly pomerančovou kůru a ztvrdly tak, že by se daly nabíjet do pistole místo broků.

„Vyhoď to a je to!“ poradila mi moudře má drahá polovička. „A to ne,“ zadout-

nala ve mně jiskřička naděje, „třeba to půjde ještě nějak sníst...“ Vynalezla jsem dva postupy konzumace pomerančových broků. Buď půl hodiny přealovat v ústech a s ohledem na plomby se je snažit přeopatrně rozžvýkat, nebo celou noc máčēt v jogurtu. Jím to sice sama, ale chutná mi to! Pravda, výsledek mé snahy je dosti jiný oproti plánu, ale stravitelný.

A co mají s kůrou společného pubertáči? Inu, také máme původně nad miminkem skvělou představu, velice mnoho do ní investujeme, čteme ne jeden podrobný návod o výchově, snaživě přisypáváme cukr naší lásky a trpělivě očekáváme kýžený výsledek. Ale mnohdy se pak jen nešťastně a bezmocně díváme, jak cosi pomalu tvrdne, jak vlivy vnějšími i naší vinou chybí ta správná barva i chuť (té barvy je někdy naopak více)... Ale nezou-

fejme. Budme vynalézaví a přijdeme na tu specifickou „stravitelnost“ právě toho našeho pubescenta. A nikdy to nesmíme vzdát a „zahodit“, vždyť máme ještě eso v rukávu a tím jsou sepjaté ruce. A dobrý Otec nás všech je nejen milosrdný, všemohoucí, ale i chápatý, nápaditý a ne skutečně trpělivý – a to s námi i s našimi dětmi. Ten to nevzdá nikdy!!!

Tak ať se daří!

Teta Fany

INFORMACE

- **9. 4.** 19:00 Past. centrum JP II. – přednáška o restitucích – mons. Martin David a P. Daniel Vícha
- **16. 4.** 16:00 **Setkání seniorů** v knihovně past. centra JP II., téma – Velikonoční doba
- **24. 4.** 19:00 **Nábožko pro dospělé** – *Podobenství o pokladu v poli a o perle*, o. Vítězslav, v pastorační místnosti farního kostela

Svatořečení Jana Pavla II.

Kostel Svatého Ducha v Ostravě-Zábřehu s relikviemi Jana Pavla II.

Sobota 26.4. 2014

18.00 mše svatá

19.00 svědectví o Janu Pavlu II. – dokumentární film

20.00 adorace

21.37 svátostné požehnání

Neděle 27.4. 2014

18.00 Slavnostní koncert – Pocta Janu Pavlu II.

Pondělí 28.4. 2014

18.00 Slavnostní mše svatá – hlavní celebrant Mons. František Václav Lobkowicz, biskup ostravsko-opavský

19.00 **Můj Jan Pavel II.** – beseda – Ing. Pavel Jajtner, bývalý velvyslanec ČR ve Vatikánu

Stát pod křížem

Velký pátek

Zkusme se o Velkém pátku zastavit, postůjme či jinak pobuďme v tichu před křížem, bez spěchu, vědomí povinnosti – jen tak, z úcty, věrnosti, lásky. Zkusme si uvědomit své prázdné ruce, hladové srdce, unavené nohy a nabídněme je Pánu. „*Protože sám prošel zkouškou utrpení, může pomoci těm, na které přicházejí zkoušky,*“ stojí v listě Židům (2,18).

Modlitba

Bože, Lásko, otevři mé oči, aby viděly, mé uši, aby slyšely, a má ústa, aby vyznávala Tvou velikost a krásu. Naplň mne svým Duchem lásky a odpuštění, abych byl poslem života, který proudí skrze sebedarování Tvého Syna. Nauč mne stát pod křížem a vydržet tíhu bolesti a utrpení, s nimiž nemohu v té chvíli nic dělat, a věřit, že proměňuješ každé utrpení, každou bolest a že opravdu setřeš slzu z každé lidské tváře.

(Mireia Rysková, Tři dny Velikonoc)

Ain Karim – měsíčník římskokatolické farnosti Ostrava-Zábřeh, registrován na MKČR č. E13947. Vydává Římskokatolická farnost Ostrava-Zábřeh, U zámku 6, IČO 45210446, tel.: 599 097 086. Příspěvky zasílejte na: ainkarim@centrum.cz
Internet: www.farnostoz.cz
Vedoucí redaktor: o. Vítězslav Řehulka
Redakční rada: o. Jakub Dominik Štefík, o. Václav Tomiczek, M. Domašik, M. Staňková, F. Böhmová, L. Stulová
Grafická úprava a sazba: J. Böhm
Číslo 133 dáno do tisku 4. dubna 2014